

GÂNDEȘTE-TE LA UN NUMĂR

„Plin de suspans, inteligent, convingător și captivant, *Gândește-te la un număr* este pur și simplu cel mai bun roman polițist pe care l-am citit vreodată... O carte care nu trebuie ratată.”

John Lescroart,
autorul bestsellerului *A Plague of Secrets*

„Povestea începe pe îndelete, dar se termină în forță. Imediat ce detectivul Gurney ajunge la locul în care se produce prima crimă, vei fi prins într-un joc de-a șoarecele și pisica ce te va ține ca pe ghimpi. Verdon este sincer cu cititorii lui – își construiește enigmele cu deosebită grijă și oferă indicii care nu pot trece neobservate. Când în cele din urmă îți va dezvălui răspunsul la enigma «gândește-te la un număr», pe neașteptate, totul va începe să aibă sens.”

The Washington Post

„Cartea aceasta nu poate fi lăsată din mână. Rareori mi s-a întâmplat ca un roman de debut să mă fascineze într-o asemenea măsură... John Verdon a scris într-o manieră ireproșabilă un roman despre oameni imperfecti.”

Nelson DeMille,
autorul romanelor *Jocul Leului* și *Coasta de Aur*

„*Gândește-te la un număr* este unul dintre cele mai bune thrillere pe care le-am citit în ultimii ani. De fapt, l-am devorat. Inteligent scrisă, alertă și plină de întorsături neașteptate, această carte se distinge prin originalitate.”

John Katzenbach,
autorul bestsellerului *Războiul lui Hart*

„John Verdon scrie într-o manieră atât de cizelată și cu atât de multe nuanțe, încât mă face să fiu invidioasă.”

Tess Gerritsen,
autoarea bestsellerului *Ice Cold*

JOHN VERDON

GÂNDEȘTE-TE LA UN NUMĂR

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
și note de Diana Marin-Caea

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu

Redactor: Ioana Tudor

Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Coperta: Alexandru Daș

ISBN 978-606-8673-55-4

John Verdon

Think of a Number

Copyright © 2010 by John Verdon

© Editura Paladin, 2017, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Naomi

Respect pentru oameni și cărți

— Unde ai fost? întrebă bătrâna din pat. Voiam să fac pipi și n-a venit nimeni.

Fără a fi tulburat de tonul ei enervant, tânărul rămase la picioarele patului, senin.

— Mi-a venit să fac pipi, repetă ea, de data asta pe un ton mai vag, de parcă acum n-ar mai fi fost sigură de înțelesul cuvintelor.

— Am vești bune, mamă, spuse bărbatul. În curând totul va fi bine. Totul se va aranja.

— Unde te duci când pleci de lângă mine? întrebă ea cu o voce care era din nou ascuțită și plângărească.

— Nu mă duc departe. Știi prea bine că nu mă duc departe, mamă.

— Nu-mi place să fiu singură.

Zâmbetul lui se lărgi, devenind aproape exaltat.

— În foarte scurtă vreme, totul se va aranja. Va fi așa cum ar trebui să fie. Poți avea încredere în mine, mamă. Am găsit o cale prin care să rezolv totul. Ceea ce a luat va da înapoi – o să dea ce-a luat, când primește ce-a dat.

— Scrii poezii atât de frumoase!

Camera nu avea ferestre. Lumina care venea dintr-o parte, de la lampa de pe noptieră – unica sursă de iluminat – accentua cicatricea lată de pe gâtul femeii și umbrele din ochii fiului ei.

— O să mergem să dansăm? întrebă ea, uitându-se fix dincolo de el și dincolo de peretele întunecat din spatele lui, către o viziune mai plină de lumină.

— Desigur, mamă. Totul va fi perfect.

- *Unde-i micul meu Dickie Rățoiul?*
- *Aici, mamă.*
- *Vrea Dickie Rățoiul să vină în pat?*
- *În pa-pătuț, în pa-pătuț, în pa-pătuț.*
- *Îmi vine să fac pipi, zise ea pe un ton aproape cochet.*

PARTEA ÎNTÂI

Amintiri fatale

Respect pentru oameni și cărți

Artă polițienească

Pentru toată lumea, Jason Strunk era un tip lipsit de importanță, un individ anost de vreo treizeci și ceva de ani. Pentru vecinii lui era aproape invizibil – și, aparent, inaudibil, de vreme ce nimeni nu-și putea aminti un singur cuvânt pe care să-l fi rostit el. Nici măcar nu puteau spune cu certitudine dacă vorbise vreodată. Poate că dăduse din cap, poate că salutase, poate că mormăise o vorbă sau două – era greu de spus.

La început, toți fuseseră uimiți, ba, o vreme, chiar increduli, când aflaseră despre zelul obsesiv cu care domnul Strunk ucidea bărbați mustăcioși de vârstă mijlocie și despre felul extrem de aparte în care scăpa de cadavre: le tăia în bucăți ușor de manevrat, le punea în ambalaje colorate și le trimitea prin poștă polițiștilor, pe post de cadouri de Crăciun.

Dave Gurney privea atent chipul placid și lipsit de culoare al lui Jason Strunk – de fapt, fotografia lui din catalogul de identificare a criminalilor – care se holba la el de pe monitorul calculatorului. Fotografia fusese mărită, astfel încât fața să ajungă la mărimea naturală, și era înconjurată, la marginile ecranului, de iconurile unui program de retușare creativă a fotografiilor, de subtilitățile căruia Gurney abia acum începea să se prindă.

Mișcă pe ecran unul dintre instrumentele pentru controlul luminozității, aducându-l până la irisul ochiului drept al lui Strunk, dădu *click* cu mouse-ul și examinează fragmentul pe care îl crease.

Era mai bine, dar tot nu era îndeajuns.

La ochi era întotdeauna cel mai greu de lucrat – la ochi și la gură – dar astea erau cele mai importante. Uneori era nevoit să facă mai multe încercări cu poziția și luminozitatea unei trăsături minuscule timp de mai multe ore, dar chiar și-așa, nu ajungea la rezultatul dorit, nu la unul pe care să i-l poată arăta Sonyei și, în nici un caz, lui Madeleine.

Treaba cu ochii era că aceștia, mai mult decât oricare altă trăsătură, reflectau tensiunea, contradicția – placiditatea necomunicativă, cu o urmă de cruzime, pe care Gurney o citise pe fețele ucigașilor alături de care avusesese ocazia de a petrece clipe neprețuite.

Obținuse înfățișarea potrivită manevrând răbdător fotografia lui Jorge Kunzman (magazionerul de la Walmart care păstra întotdeauna în frigider capul ultimei fete cu care-și dăduse întâlnire, până când îl putea înlocui cu unul mai proaspăt). Era mulțumit de rezultat: exprima cu tulburătoare concretețe profunda și întunecata deșertăciune care pândeă în spatele expresiei plictisite a domnului Kunzman. Iar reacția entuziastă a Sonyei, cu noianul ei de laude, îi întărise sentimentul de mulțumire. Felul în care fusese primită fotografia, precum și faptul că, pe neașteptate, una dintre ele îi fusese cumpărată de un colecționar care se număra printre prietenii Sonyei, îl încurajaseră să producă o serie de fotografii modificate, care erau acum prezentate într-o expoziție intitulată „Portretele unor criminali, realizate de cel care i-a prins”, găzduită de mica, dar costisitoare galerie de artă a Sonyei, aflată în Ithaca.

La întrebarea cum de era posibil ca un polițist din New York, proaspăt ieșit la pensie – care manifesta un vast dezinteres pentru artă, în general, și pentru arta la modă, în special, precum și o puternică aversiune pentru faimă – să fi devenit punctul de atracție al unei expoziții sic de artă dintr-un oraș universitar – descrisă de criticii locali drept un „amestec inovator de fotografii de o cruzime necruțătoare, o introspecție precisă în subtilitățile psihologice și o măiestrie grafică remarcabilă” – existau două răspunsuri: al său și al soției sale.

În ceea ce-l privea, totul începuse când Madeleine îl ademenise să participe alături de ea la un curs de inițiere în artă, ținut la muzeul din Cooperstown. Ea încercase întotdeauna să-l scoată afară – din bârlogul lui, din casă, din propria închistare – din orice, numai să-l scoată. Iar el învățase că cea mai bună modalitate de a-și păstra controlul asupra timpului de care dispunea era să apeleze la strategia capitulărilor periodice. Cursul era una dintre mișcările sale strategice și, cu toate că-l îngrozea perspectiva de a participa la el, se aștepta ca în acest fel să fie, timp de cel puțin o lună sau două, la adăpost de alte presiuni. Nu era genul de om care să lenevească pe canapea – nici vorbă. La patruzeci și șapte de ani, încă era în stare să facă cincizeci de flotări, cincizeci de tracțiuni și cincizeci de abdomene. Doar că nu-i prea plăcea să iasă afară.

Totuși, cursul se dovedise a fi o surpriză – de fapt, trei surprize. În primul rând, fusese surprins că – în ciuda presupunerii premergătoare cursului că cea mai mare provocare va fi să nu adoarmă – o găsisse fermecătoare pe profesoara Sonya Reynolds, o proprietară de galerie și o artistă de renume local. Nu era frumoasă în sensul convențional al cuvântului, nu dacă o comparai cu frumusețea nordică a lui Catherine Deneuve. Avea buzele prea pline, pomeții prea proeminenți, nasul prea puternic.

Dar, cumva, toate aceste trăsături imperfecte se contopeau într-un întreg uimitor cu ajutorul ochilor mari, de un verde cenușiu, și cu ajutorul unei atitudini complet relaxate, de o senzualitate naturală. Între cei douăzeci și șase de cursanți erau doar șase bărbați, dar ea reușise să se bucure de interesul nemijlocit al tuturor.

Cea de-a doua surpriză consta în faptul că fusese atras de materia predată. Pentru că asta o preocupa în mod special, Sonya îi consacrase o mare parte din timp artei care avea la bază fotografia – fotografii care fuseseră modificate pentru a crea imagini mult mai puternice sau mai pline de înțelesuri decât originalele.

Cea de-a treia surpriză venise după a treia dintre cele douăsprezece săptămâni ale cursului, în seara când ea analizase cu entuziasm opera unui artist contemporan, constând în imprimarea unei imagini pe un șablon de mătase, suprapusă peste portrete fotografice supraexpuse. Pe când Gurney privea imaginile, îi venise în minte că putea profita de o resursă neobișnuită la care avea acces și pe care avea să o prezinte într-o lumină specială. În mod ciudat, găsea ideea interesantă. Și ultimul lucru pe care se aștepta să-l simtă la un curs de artă era interesul.

De îndată ce se gândise la asta – *soluția de a amplifica, de a clarifica, de a intensifica fotografiile infractorilor*, și în special pe ale criminalilor, în moduri în care ele să surprindă și să redea ceea ce era definitoriu pentru bestia pe care o studiasse, o urmărise și o biruise de-a lungul întregii sale cariere – îmbrățișase pe deplin ideea și se gândise la ea mai des decât i-ar fi convenit să recunoască. Era, în fond, un bărbat precaut, care se gândea la ambele fațete ale unei probleme, care găsea punctul slab al oricărei certitudini și descoperea naivitatea fiecărui moment de entuziasm.

În acea dimineată luminoasă de octombrie, pe când Gurney lucra cu fotografia lui Jason Strunk, așezat la

biroul din bârlogul lui, plăcuta îndeletnicire îi fu întreruptă de sunetul a ceva scăpat pe podeaua din spatele lui.

— Las astea aici, spuse Madeleine Gurney pe un ton care oricui altcuiva i s-ar fi părut unul obișnuit, dar pe care soțul ei îl simțea plin de încordare.

La vederea săculețului de pânză sprijinit de ușă, Gurney privi peste umăr, cu ochii mijiți.

— Ce lași? întrebă el, știind deja răspunsul.

— Lalelele, zise Madeleine pe același ton egal.

— Adică bulbii?

Fusese o prostie să o corecteze și amândoi știau asta. Era doar o modalitate de a-și exprima iritarea pentru că Madeleine dorea să facă ceva ce el nu avea chef să facă.

— Ce vrei să fac cu ele aici?

— Du-le în grădină. Ajută-mă să le plantez.

Contemplă perspectiva de a-i arăta că n-avea nicio logică să aducă în biroul lui un lucru pe care el trebuia să-l ducă înapoi în grădină, dar se răzgândi.

— Imediat ce termin cu asta, zise el cam țâfnos.

Își dăduse seama că a planta bulbi de lalele într-o minunată și caldă zi de toamnă, într-o grădină aflată pe vârful unui deal din care aveai priveliștea pădurilor cu frunzele arămii ale toamnei și a pajiștilor de smarald, sub un cer albastru-cobalt, nu era o sarcină tocmai neplăcută. Doar că detesta să fie întrerupt. Iar reacția lui la această întrerupere, își zise, era ceea ce venea la pachet cu marele său atu: o gândire logică, directă, care-l făcuse să fie un detectiv atât de bun – gândirea care sesiza imediat cea mai mică neconcordanță în declarația unui suspect, care putea să detecteze o fisură pe care cei mai mulți n-ar fi observat-o.

Madeleine aruncă o privire peste umărul lui, înspre ecranul computerului.

— Cum poți să te ocupi cu ceva atât de urât într-o zi ca asta? întrebă ea.

Victima perfectă

David și Madeleine Gurney locuiau în clădirea solidă a unei ferme din secolul al nouăsprezecelea, cuibărită într-un colț al unei pășuni izolate de la capătul unui drum care se înfunda, pe dealurile din Delaware County, la opt kilometri de satul Walnut Crossing. Pășunea, care măsoara patru hectare, era înconjurată de păduri de cireș, arțar și stejar.

Casa își păstrase simplitatea arhitecturală originală. În anul scurs de când erau proprietarii casei, soții Gurney o restauraseră, aducând-o la o înfățișare mai potrivită decât cea pe care i-o conferiseră nefericitele lucrări de modernizare ale proprietarilor anteriori. Spre exemplu, înlocuiseră cercevelele sumbre de aluminiu cu o tâmplărie din lemn care împărțea fereastra în mai multe ochiuri de geam, ca acum un secol. Nu făcuseră asta din mania autenticității istorice, ci în semn de recunoaștere a faptului că estetica originală era cea *corectă*. Felul în care ar fi trebuit să arate și sentimentele pe care ar fi trebuit să le inspire locuința cuiva se numărau printre subiectele asupra cărora Madeleine și David erau în totalitate de acord. Iar lista cu astfel de subiecte, i se părea lui, se cam scurtase în ultimul timp.

Gândul ăsta – adus la lumină de comentariul soției lui în legătură cu urâtenia portretului la care lucra – îi măcinase cam toată ziua starea de spirit, asemenea unui acid. În după-amiaza aceea era încă pe jumătate adormit,

moțâind în șezlongul lui după ce plantase lalelele, când auzi, prin iarba înaltă până la glezne, foșnetul pașilor lui Madeleine, care se îndrepta spre el. Când pașii se opriră în fața scaunului său, deschise un ochi.

— Crezi că-i prea târziu ca să mai scoatem canoea? spuse Madeleine în felul ei calm, relaxat.

Tonul ei făcea ca vorbele să sune ca și cum l-ar fi întrebat și în același timp i-ar fi impus ceva.

La cei patruzeci și cinci de ani ai ei, Madeleine era o femeie athletică, suplă, care ar fi putut trece drept una de treizeci și cinci. Privirea îi era directă, calmă și atentă. Își băgase părul castaniu și lung, cu excepția câtorva șuvițe, sub pălăria de paie pe care o purta la grădinărit.

Urmărindu-și propriul șir al gândurilor, David îi răspunse:

— Chiar crezi că-i urât?

— Normal că-i urât, răspunse ea fără nicio ezitare. N-ar trebui să fie așa?

David se încruntă, în timp ce se gândea la răspunsul ei.

— Te referi la subiectul ales? întrebă el.

— La ce altceva m-aș fi putut referi?

— Nu știu, zise el ridicând din umeri. Păreai cam disprețuitoare atât în privința manierei de lucru, cât și a subiectului ales.

— Îmi pare rău.

Nu părea să regrete și, pentru că ezita să-o recunoască, schimbă subiectul.

— Ești nerăbdător să-ți revezi fostul coleg de școală?

— Nu chiar, spuse el, dându-și șezlongul încă puțin pe spate. Nu mă prea dau în vânt după amintiri.

— Poate că vrea să-ți ceară să rezolvi o crimă.

Gurney își privi nevasta, studiindu-i ambiguitatea expresiei.

— Crezi că asta vrea? întrebă el pe un ton plat.